

Kanska skúmbað...

Öll hava veingir

(Kári Sverrisson og Tóta Arnadóttir lögdu til rættis fyrir Plátufelagið Tutl)

Útgávan *Öll hava veingir* er tann fyrsta av sínum slagi, síðani *Nósi* kom út fyrst í 80' unum.

Nógvir av sangnum á Nösa-plátuni eru vorðnir fólkaogn, og hon man helst vera tann besta útgávan við sangnum til børn, sum kom-in er á føroyskum.

I nógvar mátar er *Öll hava veingir* skorin eftir sama leisti sum *Nósi*. Nógvir og stuttir sangir eru á fløguni, ein søga er eisini við, og tilfarir er gjørt fyrst og fremst til børn. Ti er ikki so langt av leið at saman-bera útgávurnar.

Og tað skal vera sagt alt fyrir eitt, at *Öll hava veingir* hevur ikki sama leikandi lætta stílin yvir sær, sum *Nósi* hevði tað, og hon er nakað tyngri og meiri tokukend.

Men tá tað er sagt, kann leggjast afturat, at *Öll hava veingir* hevur nóg gott yvir sær, og í støðum er rættiligt flog á!

Lagt verður fyri við 15 skeringum, har skjaldur og kvæði eru blandað saman við teir nýggju sangirnir.

Og tað er serliga í hesum partinum av fløguni, at flog er á, tí frá skeringunum 16 og út eftir, eru sangirnir stillir (ikkí tí, røddin á Kára Sverrisson hóskar sera væl til tann stílin) og tekstirnir ikki sørt tungir og abstraktir, sjálvt fyri børn, vil eg pástanda.

Kanska skúmbað

Klimakíði á fløguni er uttan iva *Tá eg havi hug*, sum lvar

Bærandsen hevur skrivað. Har er spælimanstonleikur-in í hæddini, teksturin er frálíkur, og tá hoyrast veruliga tónar, sum gjørdur Nösa-plátuna so væl umtókta millum allar aldurs-bólkar.

»Tá eg havi hug, fari eg í bað /á, á, á, dett lag! / Tá eg havi hug, fari eg í bað /á, á, dett lag! / Kanska skúmbað / og eitt blað við í bað...«, syngja lvar og Kári, og hóast teksturin kann tykjast í so banalur og tengdur at rímunum, sum skulu sita, so er tað ein stíllur, sum børn-unum dámar.

Millum tær 15 fyrstu skeringarnar finnast eisini fleiri aðrir finir sangir, millum annað *Köpurin* og *Tjaldrið* og *Karin úr Kals-gjógvi*, sum hava nakað av tí sama rætta barnalýndinum yvir sær.

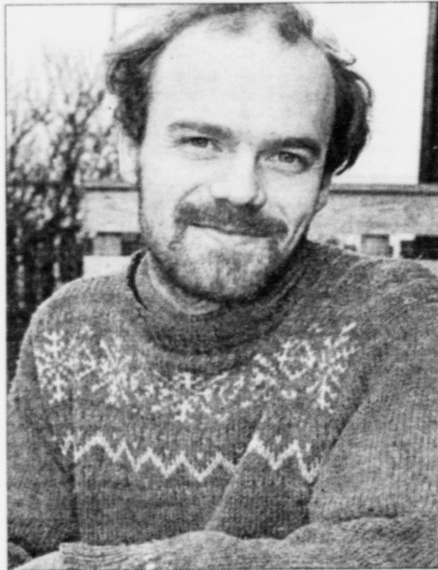
Seinna hálvan av fløguni snýr seg um *Asu* og *Anna*, ein samanhangandi søga, við orðum og sangum. Karin Gaardlykke lesur søguna, og tað dugir hon óføra væl, og Kári Sverrisson hevur gjørt flestu nýggju lögini til søguna, sum hann sjávir og Tóta Arnadóttir hava skrivað.

Kann vera at fordómarnir móti søgum, sum snúgva seg um sólina, stjørnurnar og mánan, og eru skrivaðar í heldur abstraktum stíli, eru ov stórir til at søgan veruliga kann njótast, men tað tykist ikki, at hon hugtekur á sama hátt, sum søgan um *Nósa* gjørdi tað.

Tað er ikki nóg einfalt, hóast børn uttan iva skilja gongdin, og tú sum vaksan kanst fanga fleiri gullkorn í søguni og sangnum.

Spælimanstonleikurin í sentrum

Tónleikaliga er fløgan frálík. Spælimanstonleikurin

Tað er Kári Sverrisson, sum hevur lagt til rættis útgávuna *Öll hava veingir*, men nóg onnur fólk lut-taka, og sum vera man, hava børn eisini týðandi leiklut. Mynd: Jens Kristian Vang

er í sentrum, og hann verður spældur av fólki, sum veruliga duga at spæla hann.

Kristian Blak er sum vanligt frálíkur á klaverinum, og saman við *Spælimanninum* fær hann veruliga gongd í tónleikin, og tú skalt næstan stríðast í móti, skal tú ikki verða tikin við.

Riturnar flúgva er endin av fyrstu hálvu av fløguni, og tað er eitt lag hjá Rebekku, sum Kristian Blak spælir. Lagið er einfalt, vakurt og hugtakandi, tá Kristian spælir tað.

Samanumtikið kann sigast, at *Öll hava veingir* er

ein góð og væl gjøgnum-arbeitt fløga, at stíllurin so er eitt sindur abstraktur við hvørt, og at í so nóg av lögnum eru still og ikki beint fram, er ein onnur søga. Tónleikaliga kann ein fingur ikki setast á, og í lötum fært tú veruliga hómung av, at øll *hava veingir*.

Men so skal eisini leggjast afturat, at tað verða tær 15 fyrstu skeringarnar, sum oftast koma at spæla í mín-um fløguspelara!

Eyðun Klakkstein

Fýra kærleiks-sangir

Stundum eg siti í einsems lötum, droymi um teg, vakra dreymakvinna mín: Nær man mær eydnan við eymeika sötum bróta mær slóð inn í kærleiksfavn tín!?

Dýrdlíka kvinna við stálbjørtum eygum, ynidslig ert tú, ið brosar og lær. Tú eins og dæggin á rósunum reyðum glógvar í náttini fógur og skær.

Stjørnurnar bjartar í brá tínum lýsa, glógva sum fjöld yvir lygnandi vág. Eyguni tíni, ið rúmdini hýsa, eru sum ægin alfógur og blá.

Leyst leiftrar sóljlósa, bylgjandi hár títt, sleingist sum brim yvir havgyrða strönd. Tá ið teg kínir eitt vindblak so varblítt, er tað, sum samfeldni báknar í nánd.

Lat okkum stevna mót áventýrlöndum, burtur á flyttuglaveingum í nátt. Ganga har saman á sólgyllum ströndum, til vit í kærleikans tilveru brátt fevna hvør annan í favnhollum ørnum --

Hjörtuni samfeld tá banka á børnum ---

-- 0 --

Faguroygd og ásjóndjúp sum stjørnukvívur himin ein fyrimynd eitt sorgleyst fyrimyndarlígt agape so skemtilig og læandi hon lyndisrein og brosandi meg lívgar eins og dæggin svalir vársins vökru blómur

-- 0 --

Meg ræðir títt rama og vargvilla brá har sólín í tokuni hvørvir - eg kenni vilstan langt heimanífrá - og brotin er kumpassarörvur --

Eg elski títt kyrra og sorgblíða brá - sum havdýpið er tað at skoða -- sum sólín her stavar tú hvalvinum frá -- tí lýsnar í kenslunar loga ---

-- 0 --

Brotsandi fríðoygd við kransi um enni, kom hon ímóti mær leikandi lott. Vænleiki hennar - ei lýstist við penni, - hári sum silki og angandi søtt. Tónleikararnir eru frálíkir, Johannes á Rógvu Joensen spælir sannførandi bass, og teir báðir sangarnir, Ulvur við Høgadalsá og Durita Rasmussen. Dam syngja framúrskarandi væl, og hóska perfekt til sangirnir.

Men alt botnar í legendariskum arbeiði hjá H.A. Djurhuus og Regini Dahl!

C.F.

Sjómansrímur uttan líka

H. A. Djurhuus/Regin

Dahl: Sjómansrímur

(Plátufelagið Tutl)

Endurútgáva á fløgu

- plátan er frá 1983

Hann er øðiligur. Pætur á Brekku.

»Eg gifti meg aldri. Konurnar deila, meyla og knarra, bjarga meg úr slikum standi biði eg Várharra. Nei, heldur einsamallur hoyra gjósturin tvarra. Gift-ing voldir svøvnleysar nætur.«

Soleiðis tekur Pætur á Brekku millum annað til í einari av vísunum á fløguni *Sjómansrímur*.

Pætur á Brekku bannaðist illa, drakk sum eitt svín, var bitskur í orðum, men góður í grund.

Søgan um Pætur á Brekku er bert ein av teimum mongu, frálíku sjómansvísunum, sum Hans Andrias Djurhuus hevur gjørt orðini til, og Regin Dahl so meistarliga hevur gjørt lag til.

I 1983 kom út plátan *Sjómansrímur*, og nú 14 ár seinni kemur útgáva aftur til heiður og æru á fløgu.

Og tað er uppá sitt pláss. *Sjómansrímur* er heilt einfalt framúrskarandi. Tað eru fangandi søgur um sjómenn, teirra liv og lagnu á havi og í fremmandum londum, og um kvinnurnar,

sum eru heima.

10 skeringar eru á fløguni, og helmingurin av teimum eru um Kristin Háberg. Um hansara liv á sjónum, um vitjanir á stöðum sum Madeira, Setubal og ørum eksotiskum stöðum, og um hvussu hann endar sínar dagar, troyttur av at liva.

Fleiri av sangnum á fløguni eru langt síðani vorðnir fólkaogn, og ein av teimum best kendu man vera hann um *Katrin*, sum býr á Ströndini.

Seinasti sangurin *Nei, einki er á hundavakt* staðfestir, at stöðið á fløguni er høgt, frá byrjan til enda!

»Nei, einki er á hundavakt so gott sum ein skrá.«

so segði gamli Mikkjal, sum á beinkinum lá.«

Tónleikaliga er fløgan eisini á høgum stigi, hóast arrangementini líkjust nóg hvør ørum. Men tað er ávisur stíllur, ein reyður tráður, sum gongur aftur allan vegin, og tað er til at skilja.

Tónleikararnir eru frálíkir, Johannes á Rógvu Joensen spælir sannførandi bass, og teir báðir sangarnir, Ulvur við Høgadalsá og Durita Rasmussen. Dam syngja framúrskarandi væl, og hóska perfekt til sangirnir.

Men alt botnar í legendariskum arbeiði hjá H.A. Djurhuus og Regini Dahl!

Eyðun Klakkstein